

Recensie: TrapTown ★★*1/2

deSingel Antwerpen
zaterdag 16 februari 2019

foto © Danny Willems

Recensie:

Een moderne antieke mythe creëert Wim Vandekeybus met TrapTown. Dat ie eerder al zijn oog liet vallen op bestaande mythen, was 17 jaar geleden te zien in Blush en recenter, 8 jaar geleden in 'Oedipus/bÃt noir'. In zijn nieuwste voorstelling toont ie moderne spanningen. Twee groepen wonen in Askeville: de Odinese die voor de melk zorgen, en de Mythricians, voor de honing. Samen leidt dat tot het land/de stad van melk en honing als je wil. Maar op een dag belandt de bijenkoningin in de mond van een Odinese. Gevolg: de ganse kolonie sterft uit, honing wordt een schaars goed, en de prijs vertienvoudigd op 8 jaar tijd tot de mond van de man die de bijenkoningin heeft opnieuw open gaat en zij een nieuwe kolonie kan stichten. Ook al gaat de productie van honing opnieuw de hoogte in, toch zal de prijs even hoog blijven. Het is rond die tijd dat de Mythricians worden onderdrukt door de Odinese. Verwijzend naar het orakel zien we de burgemeester Lars Oncré â€“ knappe rol van Jerry Killick â€“ stellen dat enkel de dood onpartijdig is om zo de macht toch te kunnen behouden. Van mensenrechten wil ie niet weten: 'enkel de dood en de stilte hebben rechten.' klinkt het duister. Zijn personage verandert dan ook soms in een arend, een roofdier dat wel de vrijheid heeft die burgers niet hebben. Zij zitten gevangen in een troosteloos en grauw labrynt â€“ in de videobeelden zien we dat van C-Mine in Genk van het architectenduo Gijs Van Vaerenbergh - waar onderwezen wordt, baby's gesust, naar het toilet gegaan wordt, en louche praktijken gebeuren. De enige uitgang is via de lucht, wat ook te zien is in een choreografie waarbij een danseres haar handen zet op de rand van een hoge plaat, beeld van over de muur proberen te geraken, terwijl ze gekanteld wordt door haar collega's. Maar zinkgaten verschijnen her en der en sleuren delen van de stad en zijn geschiedenis in de afgrond. Vandekeybus haalt er wat Belgisch absurdisme bij wanneer we een konijn in het groot bij de start van de voorstelling zien, en op het einde met andere konijnen in de video. 'Wat een mooi gat. Idioten!' zo becommentarieert het dier het menselijke gedrag.

Onderdrukking zien we dan ook in de danstaal van Vandekeybus. Niet zelden trekt ie de lijn van de valbeweging, zien we de dansers rollen over het podium of bij 4 duo's de ene met de voet op de ander zijn lichaam verhinderen dat ie verder zou kunnen bewegen. Een ligt op zijn zij op een andere danser. Knap is de scène overigens wanneer de vier met hun voeten op de achterkant van de onderbenen van hun collega's staan en zich zo verplaatsen. Beeld van slavernij. Enkele lekkere quotes die zo uit en of andere conferentie zouden kunnen komen, passeren ook zoals: 'There is no comfort in the growth zone. There is no growth in the comfort zone.' Verschillende stijlen opm met macht om te gaan, bezingt Whitley in een song waar ze zowat alle 'ists' de revue laat passeren zoals 'racist', 'pacifist', 'realist', 'rapist', â€!Â Â

Erg lullig vinden we de basketballen die het publiek van achteraan naar het podium moet brengen terwijl de tekst van Pieter De Buysser een bedenkelijk laag niveau krijgt met 'People in the back, show me your balls.' Het is het soort publieksparticipatie dat het commercieel theater, en dan niet in het minst Studio 100, wel vaker gebruikt. De ballen worden op het podium als leerlingen beschouwd die bij elkaar moeten blijven, mooi twee aan twee, in een cirkel moeten, terwijl er eentje de rand van het podium opzoekt richting eerste rij van het publiek. 'Don't talk to

strangers' krijgt het als verwittiging te horen in deze absurde scène die de draak steekt met de rechtse orde. Marduk, die tot de Odinese behoort, krijgt de kans om de revolutie te ontketenen en tegen zijn eigen volk en vader te gaan strijden. Hij is verliefd op Themis, rol van Trixie Whitley in de video, die zowel als zijn innerlijke stem of als een personage kan beschouwd worden. Hij zal als zelfmoordcommando met een bom op missie gaan. Dieren uit de kinderboerderij vinden de vrijheid, komen in het kinderziekenhuis terecht en de bom zal uiteindelijk te vroeg afgaan. Dat leidt tot verschillende doden.

Eerder dan een mooi coherent geheel te vormen, komt TrapTown over als een collage van verschillende ideeën en stijlen die elkaar niet versterken maar los van elkaar staan. Het lijkt er dus op dat het creatieve team er verschillende visies op nahield en los van elkaar werkte dan met elkaar. Traptown mist dus inhoudelijk en vormelijk bij momenten samenhang, en biedt niet altijd de kwaliteit die je van zulke productie met klinkende namen verwacht, noch in beeld (Vandekeybus), tekst (Pieter De Buysser), muziek (Phoenician Drives muziek staat haaks op die van Trixie Whitley die met bv. 'Everytime I go' in een van de laatste songs een wel erg repetitieve en banale song afleverde).

Teleurgesteld verlieten we dus deSingel. Wij onthouden vooral het collectieve hoestbui-moment, dat het publiek nog leutig vond ook, net nadat het zaallicht uit was en de voorstelling beginnen moest. Dat hadden de toeschouwers wat ons betreft gerust mogen herhalen achteraf.

< Bert Hertogs >